

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. március 10.
(csütörtök)**

Czakó Zoltán

AKI ÖNMAGÁHOZ IMÁDKOZIK

Köszöntés igéje: Zsoltárok 25,7

„Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondoldj rám, mert te jóságos vagy, URam!”

Énekek: 464,1-4; 345

Alapige: Lukács evangéliuma 18,9-14

»Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta: „Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”«

Imádkozzunk!

Urunk, valóban szeretnénk most a szívünket megnyitni előtted és szeretnénk azt, hogy te munkáldj abban. Te látod mennyi minden van a szívünkben, mennyi minden irányít bennünket, meghatározza a mi életünket. Szeretnénk azt, hogyha ezeket elvennéd a mi szívünkből és szeretnénk azt, hogyha a te akaratod töltené azt be.

Tudjuk azt is Urunk, hogy ez nagyon nehéz. Így munkáldj most is, te legyél az, aki megszólalsz hatalommal, erővel, aki most munkáldsz.

Így könyörgünk, hogy jöjj most hozzánk közel, tudjuk elfogadni azt, amit te most mondasz nekünk, amivel szíven ütsz bennünket. De köszönjük azt is, hogy amikor így jössz, keményen, ez is arra mutat rá, hogy te szeretsz bennünket. Hálásak vagyunk ezért is neked, még akkor is, hogyha fáj, de tudjuk ezt elfogadni tetőled.

Így könyörgünk munkálkodj most a mi életünkben a te igéden keresztül, tudjuk megérteni azt. Ne valami emberi okoskodás legyen, hanem a te szavad. Így könyörgünk, jöjj most hozzánk közel, szólalj meg, építs bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

Élt egyszer egy ember, aki minden rosszat elkövetett az életében, amit csak tudott. Meglopta egy komolyabb összeggel a munkahelyét és amikor a rendőrségen kérdőre vonták, hazudott. Rábizonyítani nem tudták, így elengedték. Feleségét már többször megcsalta és amikor ez kiderült, azt is tagadta. Az alkohollal is sokat küszködött. Egy nap gondolt egyet, elment a helyi gyülekezetbe, és ott sokak előtt nyilvánosan tanúbizonyságot tett, hogy már gyerekkorában ebbe a gyülekezetbe járt, ide tartozott és nagymamája sokszor elhozta. Ezek az életében olyan meghatározó események voltak, amik miatt igyekezett szent életet élni. Csakhogy ez nem volt igaz.

A felesége Istenfélő asszony volt és nagyon megharagudott a férjére. Megmondta neki, hogy amit tett, az képmutatás. Menjen vissza a gyülekezetbe és vallja be mindenki előtt, hogy kicsoda ő valójában. Isten felhasználta a feleségét, mert a férje beismerte azt, amit tett. Így hát visszament, kiállt mindenki elé a gyülekezetben, elmondva, hogy kicsoda is ő valójában és eddig miket csinált. Az egésztest nagyon sajnálja és szeretne segítséget kérni a gyülekezettől. Erre visszavonták a gyülekezeti tagságát. Amikor kiment a templomból, egy érdekes dolog jutott az eszébe: „Ezek a keresztyén emberek nagyon furcsák. Amikor hazudtam befogadtak, amikor igazat mondtam, akkor kitagadtak.”

Urunk Jézus Krisztus elmond nekünk egy történetet a felolvasott igében. Két férfiről van benne szó, akiknek az életük teljes mértékben eltérő. Az egyikőjük megpróbálta magát „beimádkozni” Isten országába, de nem sikerült neki. A másik pedig megpróbálta „kiimádkozni” magát Isten országából, annak sem sikerült.

Lukács világossá teszi számunkra, hogy Jézus kiknek vagy kinek mondja ezt a példázatot: „*Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta...*”.

Testvérem, ha szeretnél megbizonyosodni arról, hogy Isten ezt a példázatot neked mondja-e vagy sem, akkor arra kérlek, hogy őszintén válaszolj a következő kérdésekre.

Előfordult már veled az, hogy jobbnak tartottad magadat azoknál az embereknél, akik nem járnak templomba? Ha igen, akkor Jézus Krisztus neked szánja ezt a példázatot.

Volt már olyan veled, hogy úgy néztél a börtönben lévő rabokra, hogy te jobb vagy náluk? Ha igen, akkor Jézus ezt a példázatot neked akarja elmondani.

Szoktál úgy tekinteni az elvált emberekre, hogy te jobb vagy náluk, mert te nem váltál el? Ha igen, akkor Jézus ezt a példázatot neked szánja.

Volt már olyan, hogy valakit lenéztél csak azért, mert bizonyos kérdésekben nem úgy gondolkozott, mint te? Ha igen, akkor Jézus neked szánja ezt a példázatot.

Volt már olyan, hogy bárkit, bármilyen okból lenéztél és arról akartad önmagadat meggyőzni, hogy te jobb vagy nála? Ha igen, akkor Jézus ezt a példázatot neked üzeni.

Rögtön az elején szeretnék tenni egy pontosítást a fordítással kapcsolatban: „*A farizeus megállt, és így imádkozott magában...*”. Miért mondja a Szentírás ezt az egy szócskát, hogy 'magában'? Miért olyan fontos ez? Alapvetően a legtöbb imádságot magunkban mondjuk el. Itt mégis megjegyzi a Szentírás, hogy 'magában' mondta ezt az imádságot. Ez azért fontos, mert ha megnézzük az eredeti görög szöveget, itt nem a 'magában' hangzik. Ugyanis az itt használt prepozíció teljesen mást fejez ki: az imádság irányát mutatja meg, hogy kihez imádkozik ez az illető. Szó szerint így hangzik: 'önmagához', 'önmaga felé' vagy 'önmagának' mondja ezt az imádságot, tehát nem önmagában.

Azt gondolom, hogy sokszor tudunk ilyenek lenni lelki téren. Ez körülbelül olyan, mint amikor még évekkal ezelőtt élt a nagymamám és néha küldött nekem névnapra egy levelet. Érdekes volt, hogy a levelet nekem címezte, de a tartalma nem nekem szólt, hanem az édesapámnak. Az állt benne, hogy amikor elmegyünk hozzá, akkor mit vigyen édesapám, mire készüljön, mi fogja őt várni, mit kell felújítani, elvégezni. Odaadtam édesapámnak a levelet és annyit mondtam, hogy a nagymama küldött neked egy levelet, amit nekem címzett, de szerintem neked szól.

Mi is szoktunk így beszélgetni egy-egy emberrel, hogy a mondandónknak igazából nem is ő a címzettje, hanem egy harmadik fél, aki talán ott áll mellettünk. Ezt mondhatjuk „ügyes húzásnak”, de inkább al-

jas dolognak nevezném. Lelki értelemben létezik az az imádkozási forma, amikor Istenhez imádkozunk, talán szerepel is Isten neve a mondatunkban, de a címzettje mégsem ő. Hogyan juthatunk keresztyénként abba az állapotba, hogy amikor leülünk imádkozni, akkor valójában az imádságunk címzettje nem Isten, hanem valaki teljesen más? Valójában az imádságomat nem is Istennek mondom el, hanem saját magamnak? Tegyük fel őszintén magukban a kérdést: mi a célja az imádságomnak? Kinek akarom elmondani azt? Ez a szentírási szakasz abban figyelmeztet bennünket, hogy jól vigyázzunk, nehogy mi is eljussunk ebbe az állapotba. Hogyan juthatunk abba a helyzetbe, hogy az imádságunknak a címzettje valójában én magam leszek?

Amikor a szeretet meghidegül és megjelenik a góg

Amikor azt gondoljuk, hogy nagyon sok mindent tudunk Istenről, nagyon jól ismerjük a Szentírást, akkor annak ezek a következményei: az egyik a szeretetlenség, a másik pedig a góg. Korinthusiakhoz írt 1. levél 8. rész, 1. vers: „... az ismeret felfuwalkodottá tesz, a szeretet pedig épít.” Vagy egy másik példa a Máté evangéliumának 2. fejezetéből: »Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.» Heródes király hívatta a főpapokat és az írástudókat, akik nagyon okosak voltak, nagyon jól ismerték a Szentírást. Rögtön meg tudták mondani, hogy hol kell megszületnie, de nem mentek el tisztelni Jézust, nem borultak le előtte. Ott volt a nagy tudásuk, a nagy ismeretük, de a szeretet hiányzott belőlük. Az ismeretük előrébb való volt az Isten szereteténél és a másik szereteténél is, és ez határozta meg őket. A bölcsek pedig eljöttek több ezer kilométert megtéve megtudakolni, hogy hol kell megszületnie Jézusnak, hogy leborulhassanak előtte, pedig ők nem ismerték a Szentírást annyira, mint a farizeusok és az írástudók.

Azt gondolom, hogy az írástudók számára nagy-nagy figyelmeztetésnek kellett lennie ennek a történetnek: „Nézzétek meg! Ti nagyon jól ismeritek a Szentírást és mégsem szeretitek az Urat!” Nekünk is lehet ez figyelmeztetés, ha nagyon sok mindent tudunk a Szentírásból, vagy azt gondoljuk, hogy sokat tudunk. Kérdés, hogy a szeretetem igazodik-e ehhez a vélt ismerethez? Vagy ha egy rajzzal kellene szemléltetni a mi Isten imádatunkat, akkor az valójában úgy nézne ki, mint egy nagy fejű

pálcika ember kis szívvel. A szívem nem követi a tudásomat, a bibliai ismeretemet. Ezzel nagyon kell vigyázni, mert ennek lehet az az egyik következménye, hogy az ember szeretetlenné válik, és amikor leül imádkozni, akkor az imádsága nem Istent fogja megcélozni.

A másik következmény pedig, hogy gőgössé válik az ember. Mi volt itt a probléma a farizeussal? Így fogalmaz: hálát adok – nem vagyok olyan – böjtölök – tizedet adok abból – amit birtoklok. Egy mondatában mind az ötször megjelenik az, hogy 'én'. Én, én, én mit teszek, mit csinálok. Egyébként jó a fordítás, mert ez a görögben is megjelenik, mindig így fogalmaz: én, én, én, én, én, ötször elmondja. Megjelenik a gőg.

Még évekkkel ezelőtt olvastam egy könyvet C. S. Lewis-től, most néhány gondolatot fogok kiemelni belőle, ami akkor sok dologban elgondolkoztatott. Nem mindennel értek egyet, amit mond, de van, amin érdemes elgondolkozni. Szerinte minden bűnnek a fő gyökere a gőg – és mindjárt el is mondja, hogy miért. „Ha meg akarjuk tudni, hogy mennyire vagyunk büszkék, akkor annak tulajdonképpen az a legkönnyebb módja, ha feltesszük magunknak a kérdést: „Mennyire tudom elviselni, ha mások rendreutasítanak, vagy nem akarnak rólam tudomást venni, beavatkoznak a dolgaimba, lekezelnek vagy hengegnek velem szemben?” Arról van szó, hogy minden egyes ember gőgje szemben áll mindenki más gőgjével. – Én akartam a társaság központja lenni egy összejövetelel, és azért éreztem rosszul magam, mert más valaki játszotta ezt a szerepet. Ugyanannak a szakmának két képviselője soha sincs egy véleményen. Mindenkinek tisztán kell mármost látni azt, hogy a gőg lényegileg természetéből eredően jelent szembenállást, míg a többi bűn, hogy úgy mondjam, csak véletlenül. A gőgös embernek nem telik öröme abban, ha van valamije, csak akkor, ha többje van, mint a szomszédjának. Azt mondjuk, az emberek azért és arra büszkék, hogy gazdagok, okosak vagy jó külsejűek, de nem így van. Arra büszkék, hogy gazdagabbak, okosabbak, jobb külsejűek, mint mások. Ha mindenki egyformán gazdag, okos vagy csinos volna, nem volna mire büszkének lenni. Az összehasonlítás az, ami gőgössé tesz bennünket; annak az öröme, hogy a többi fölött állunk. Mihelyt megszűnt a szembenállás, a vetélkedés lehetősége, a gőg is eltűnik.”

Aztán elmondja, hogy miért akarnak az emberek nagyon sok pénzt szerezni. Például, ha valaki tízezer font jövedelemmel rendelkezik, miért sóhajtozik a húszezer után? Miért annyira fontos ez, hiszen akkoriban amikor ezt írta Lewis, tízezer fonttal is nagyon jól meg lehetett élni. „Nem a több élvezetért való sóvárgás. Tízezer fontból előteremtheti mindazt a luxust, amit egyáltalán élvezni tud. A gőg az, amiért gazda-

gabb akar lenni, mint más gazdag ember...” Ezzel a ponttal vitatkoznék kissé, mert nem gondolom, hogy valaki azért akar meggazdagodni, mert a másikkal szemben aztán gőgös akar lenni. Egy igeszakasszal indokolnám a testvéreknek, hogy miért gondolom így. *„Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme.”* C. S. Lewis a gőgöt nevezi meg gyökérproblémának, de a Timóteusi levél a pénzszeretetet. *„Ha gőgös vagyok és akad a világon akár egyetlen ember, aki hatalmasabb, gazdagabb vagy okosabb, mint én, az a vetélytársam lesz és ellenségem.”* Lewis szerint ez a gőg.

De ettől függetlenül teljes mértékben igaz az, hogy könnyen gőgössé tudunk válni. Lewis szerint a világon minden nyomorúság fő oka a gőgösség. A családban is, mert nem akarok megbocsátani a másoknak és gőgös maradok. Valamit tesz a másik és nem bocsátok meg neki. *„Más bűnök néha még össze is hozzák az embereket; jó cimboraságot, tréfálkozást, szívélyességet tapasztalhatunk iszákos vagy erkölcstelen emberek körében. De a gőg mindig ellenségeskedést jelent, a gőg maga az ellenségesség.”*

Még hozzá nemcsak ember és ember között, hanem Istennel szemben is. Vannak, akik nagyon könnyen összejönnek, együtt isznak, ivó-cimborák, de a gőgben viszont ellenségévé válnak a másoknak. Ha büszkén közeledünk Istenhez, akkor annak az az egyik következménye, hogy az imádságban magunkhoz kezdünk el beszélni. Nem ennyire egyértelmű ez a gőg és a szeretetlenség amikor leülünk imádkozni, csak azt fogjuk tapasztalni, hogy imádságaink nem találnak meghallgatásra. Miért nem? Azért, mert az imádságot valójában nem Istennek mondjuk el és a szívünkben ott van a gőgösség, a szeretetlenség, a vélt tudásunk, hogy milyen okosak vagyunk.

Amikor megelégszünk a külső igazsággal

Máté evangéliuma 23. fejezetének 25. verse: *„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig tele van rablásvággyal és féktelenséggel.”* A külsőség fontosabb lett számukra, mint az, hogy Isten a szívükben munkálkodjon. Ennek is lehet az a következménye, hogy amikor leülünk imádkozni, akkor az imádságunk címzettje nem Isten, hanem mi magunk.

Kívülről lehet, hogy szép az életünk, nem vagyunk megátalkodott gazemberek, de ha nem vagyunk kapcsolatban megváltó Urunkkal, ha csak a külsőségekre fókuszálunk és szívünkben nem történik változás, nem munkálkodik az Úr, akkor egyáltalán nem vagyunk jobbak a megátalkodott gazembereknél.

Shakespeare Macbeth című tragédiájában, Macbeth felesége tudtával és rábeszélésével megöli Duncant a skót királyt. Lady Macbethet később elkezd emészteni a bűntudata. Elkezd mosni a kezét, de nem tud megszabadulni a vérszagtól. Így fogalmaz: „Itt mégis érzik a vérszag. Arábiának minden illatszere sem édesíti meg e kis kezét!” Lady Macbethnek igaza van: a szappan, a víz, a parfüm nem képes megtisztítani külsőképpen, de hála Istennek a Szentírás a következőket mondja: „... Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

Amikor csak azért imádkozunk, hogy megnyugtassuk magunkat

Ha már hetek vagy hónapok óta nem imádkoztunk és érezzük is a hiányát, tudjuk, hogy ez az állapot nem jó, tenni kellene valamit, bennünk van a vágy, hogy ez a helyzet oldódjon meg, ne legyen maradandó. Gondolunk egyet és elmondunk egy imádságot, amire eltűnik a lelkiismeretfurdalás. Viszont ez az imádság nem Istent szólítja meg, hanem a lelkiismeretünket. Megnyugszik a lelkiismeretünk, majd eltelik egy-két nap, egy-két hét, talán egy-két hónap, aztán újra megszólal: „Látod, megint így éled az életedet, már jóideje megint nem imádkoztál!” És akkor az ember újra leül imádkozni...

Amikor az Istennek való engedelmesség másodlagossá válik

Most már több mindent láttunk: ahogy megjelenik az emberben az ismeret, elkezd szeretetlen, gögös lenni, Istentől eltávolodni és nem is biztos, hogy észreveszi. Elkezd hetente, talán csak havonta imádkozni és az engedelmesség is kezd eltűnni az életéből, és olyan dolgokra fókuszál, amik nem a legfontosabbak.

„De jaj nektek, farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és minden veteményből, de elhanyagoljátok az igazságos ítéletet és az Isten szeretetét, pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhanyagolni!” (Lk 11,42). Mit mond itt Jézus? Szeress – ez a fő parancsolat, de ti nem ezt teszitek. Mire fókuszáltok? Böjtöltök és tizedet adtok. Az Ószövetség csak azt határozta meg a zsidó embernek, hogy a jövedelme tíz százalékát adja oda, de a farizeusok nem csak a fizetésük tíz százalékát adták oda, hanem mindennek, amit vásároltak.

Ők hetente kétszer böjtöltek. Az Ószövetség évenként egy böjtöt írt elő, az engesztelés napján, de ők évente 104 alkalommal böjtöltek. Azzal nincs semmi baj, ha többet adunk Istennek, mint a tizedünk. Azzal sem, ha többet böjtölünk. A probléma ott kezdődött, hogy az Istennek

való engedelmisséget nem vették komolyan. Ebben figyelmezteti őket Jézus, hogy ezeket sem kellene elhanyagolni, de ami igazán fontos, azal foglalkozzanak.

Miben foglalja össze Jézus a törvényt? *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”* (Mt 22,37-39). Itt jelentkezik az, hogy nem voltak engedelmesek, mert valamilyen törvényi előírást fontosabbnak tartottak és elfeledkeztek arról, hogy szeressék a másikat.

Volt egy nagyon jó szokás az egyik régi gyülekezetemben. A gyülekezet térségét felosztották régiókra. Mindegyiknek volt egy vezetője, akinek az volt a feladata, hogy ezt a néhány utcányi területet felügyelje. Neki kellett a gyülekezeti tagokat látogatni, velük beszélgetni és foglalkozni. Nyilván a lelkész is végezte ezt a szolgálatot, de neki kifejezetten ez a terület volt a feladata. Ha egy új család érkezett a gyülekezetbe, amely pont az ő „területén” lakott, akkor neki kellett meglátogatni azt a családot. Egyik alkalommal egy fiatal hívő család a környékre költözött és elkezdtek a gyülekezetbe járni. A gyülekezet területi képviselője (most nevezzük így) meglátogatta őket és az első dolog, amit mondott nekik a következő volt: *„Akkor most légszíves fizessetek egyházfenntartói járulékot!”* Istennek hála ez a fiatal házaspár nem akadt ki ezen a dolgon, de azért fura volt számukra az egész. Azután ezt a dolgot mind a két féllel megbeszéltük, a családdal is és a „területi képviselővel” is. Nem az egyházfenntartói járulék az elsődleges, hanem hogy szeressük, bátorítsuk őket, Krisztusra mutassunk nekik. A probléma az, amikor valamilyen törvényi előírást fontosabbnak tartunk – akár a gyülekezeti életünkben –, mint azt, hogy ezt az illetőt, aki ott van, annak az evangéliumot mutatnánk fel.

Ezzel szemben Jézus mit tett egy ilyen helyzetben? *„Egy másik szombaton bement a zsinagógába, és tanított. Volt ott egy ember, akinek a jobb keze sorvadt volt. Az írástudók és a farizeusok figyelték Jézust: gyógyít-e szombaton; hogy ily módon találjanak valamit, amivel vádolhatják. Ő azonban, ismerve gondolataikat, ezt mondta a sorvadt kezű embernek: „Kelj fel, és állj a középére!” Az felkelt és odaállt. Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Megkérdem tőletek: szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet menteni vagy kioltani?” És végignézve mindnyájukon így szólt a beteghez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Ő kinyújtotta, és meggyógyult a keze. Azokat pedig esztelen indulat szállta meg, és arról beszéltek egymás között, hogy mit tegyenek Jézussal.”* (Lk 6,6-11). Ott volt a szombatnapi törvény betartása, Jézus

viszont szombaton meggyógyította azt, akinek szüksége volt rá. Tehát Jézus a szeretet parancsát töltötte be.

Előfordulhat az, hogy amikor leülünk imádkozni, akkor nem Istent szólítjuk meg, hanem önmagunkat, mert valójában nem a szeretetre fókuszálunk, hanem csak a külsőségekre. Ebben legyen nekünk figyelmeztetésül ez a szakasz, hogy jól vigyázzunk, hogyan imádkozunk!

Az alázatosságra odafigyel Isten!

Most nézzük meg egy kicsit a vámszedőt, hogy milyen is volt ő. Azt gondolom, hogy mindannyian ismerjük a vámszedőket, nagyon sokat hallottunk már róluk. Sok mindent elkövettek azért, hogy gyűlöljék és megvessék őket, ami nyilván abból fakadt, hogy egy vámszedő sokkal többet kért be egy zsidó társától, mint amennyit kellett volna, és ezért már nem hittek a szavuknak. Ennek az volt az egyik következménye, hogy nem tölthettek be állami hivatalt, sőt, zsidó bíróság előtt nem is tanúskodhattak, mert a szavuk teljesen hiteltelen volt egy zsidó ember számára. A farizeusok szemében egy vámszedő törvényen kívüli embernek számított.

De mégis furcsa fordulatot vett a történet. A farizeus ugyanis megpróbálta lenyűgözni Istent és nem sikerült neki. A vámszedő meg egyáltalán nem akarta lenyűgözni Istent, csak egyszerűen alázatos volt, és azt olvassuk vele kapcsolatban: *„Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz.”*

Már a vámszedő megszólalásában is érezni lehet az őszinteséget, amikor így kezdi: *„Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.”* Két dolgot fogalmaz meg ebben a mondatában. Egyrészt elismeri azt, hogy bűnös, másrészt azt kéri, hogy *„légy irgalmas”*. Itt is pontosítanék egy kicsit, mert ez szó szerint így hangzik: 'engesztelődjél ki velem' bűnösrel vagy 'szelídülj meg', 'békülj meg velem bűnösrel', Vida Sándor újszövetségi fordításában is így szerepel. Tehát ez a vámszedő azt mondja ki ebben a mondatban, hogy tisztában van azzal, hogy Istent ki kell engesztelni. Hogyan tud kiengesztelődni az Atya? Csak is egyedül Jézus Krisztus által. Nagyon érdekes, hogy itt megjelenik az evangélium. Tehát ezzel az egy mondatával két dolgot fejez ki: bűnös vagyok és tudom, hogy csak Jézus által tud az Atya kiengesztelődni. *„Uram, légy hozzám irgalmas! Könyörülj rajtam Uram!”* Ennek pedig az lett a következménye, hogy *„megigazítottván ment haza”*, passzív szerkezetben áll ez a szó. Isten volt, aki megigazította, igaznak nyilvánította. Igazzá lett, igazzá tétetett ez az illető, nem úgy, mint amaz. Tisztában volt azzal, hogy hányadán áll Istennel.

A 34. Zsoltár 19. versében ezt olvassuk: „*Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.*” Pontosan ez volt a különbség a farizeus és a vámszedő között. A farizeus úgy ment Isten elé imádságban, hogy tele volt a keze: én, én, én, én, én. A vámszedő pedig üres kézzel ment oda Isten elé, nem tartott semmit sem. Tisztában volt azzal, hogy bűnös és azzal, hogy az Úrnak ki kell engesztelődnie vele kapcsolatban.

Valaki így fogalmazott: „Isten egyetlen embert sem küld el üres kézzel, csak azt, aki telve van önmagával.” Ez a mondat nagyon bennem maradt. Csak azt küldi el Isten, aki telve van önmagával és nem üres kézzel megy hozzá.

A kérdés az testvérem, hogy mi hogyan megyünk Istenhez imádságban. Hogyan imádkozunk? Mennyire van telve a szívünk önmagunkkal, a mi dolgainkkal, vágyainkkal, érzéseinkkel? Nyilván ezeket is el lehet mondani Istennek, de kinek akarom mondani az imádságot? Kit akarok megcélozni vele? Úgy ülök le imádkozni, hogy tisztában vagyok azzal, hogy kicsoda Isten és ki vagyok én, és milyen hatalmas különbség van közöttünk? Csakis úgy jöhetek elé imádkozni, hogy ott van közöttünk Jézus Krisztus, aki engesztelő áldozat volt énérettem.

Egy történettel szeretném befejezni. Sok évvel ezelőtt a kínai császár zenekarába bekerült egy ember, aki nem tudott sem énekelni, sem hangszeren játszani. Amikor a zenekar gyakorolt vagy fellépett, akkor a fuvolát csak odatartotta a szájához, de nem fújt bele soha, csak imitálta. Sok évig jó fizetést kapott, kényelmes életet élt.

Egy napon azonban a császár minden zenésztől egy magánszámot kért. A fuvolás emberünk ettől igencsak megijedt, hiszen már nem tanulhat meg hangszeren játszani, ahhoz már késő. Úgy tett, mintha beteg lenne, de a császár orvosát nem tudta megteveszteni. Ezért azon a napon, amikor neki kellett volna előadnia a zeneszámát, mérget vett be és megölte magát. Nem mert így megállni a császár előtt.

Ahhoz, hogy Isten meghallgassa imádságainkat, ebben az életben szembesülnünk kell azzal, hogy milyenek vagyunk valójában. Ha most szembesülünk vele, akkor tagja lehetünk egy mennyei kórusnak. Ha később szembesülünk ezzel, akkor jól vigyázzunk, mert akkor másnak a kórusához fogunk tartozni.

Jézus Krisztus arra figyelmeztet bennünket ebben a történetben, hogy jól vigyázzunk, hogyan imádkozunk, kinek mondjuk az imádságot, mi van a szívünkben! Harag, gőg, szeretetlenség, vélt tudás? Esetleg csak önmagunkat akarjuk meggyőzni arról, hogy az életünkben minden rendben van és ezért imádkozunk hetente, kéthetente vagy havonta egy-

szer? Isten szava figyelmeztet, de bátorít is bennünket, hogy forduljunk oda hozzá. Megmutatja azt, hogy hol vétettünk, milyen a mi szívünk. Mondjuk el bátran mi is: „Légy irgalmas nekem, bűnösnek! Tudom azt, hogy rád szorulok, tudom azt, hogy távol vagyok tőled és te vagy az egyedül, aki segíteni tudsz ebben a helyzetben.”

Imádkozzunk!

Drága Urunk! Hálásak vagyunk azért, hogyha te rámutatsz az életünkre. Rámutattál arra, hogy milyen a mi imádságunk. Olyan érdekes, hogy ez is a szívünket mutatja meg.

Bocsáss meg azért, ha szeretetlenek vagyunk, bocsáss meg azért, hogyha gőgösek mindenkivel szemben, meg veled szemben is! Bocsáss meg azért, ha csak a magunk lelkiismeretét akarjuk megnyugtatni!

Azért könyörgünk Urunk, hogy te munkáld most a szívünkben, életünkben. Lássuk meg azt, hogy te ki vagy, lássuk meg azt, hogy milyen hatalmas vagy és milyen nagy ajándék az, hogy leülhetünk imádkozni. Hogy te meghaltál a kereszten érettünk és ezért mennyei Atyának szólíthatunk tégedet.

Hálásak vagyunk ezért a tettedért, ezért a munkádért. Könyörülj azért rajtunk és továbbra is vezess bennünket. Könyörgünk azért, hogy óvj attól az imádkozó élettől, ami a plafonnál tovább nem jut. Valóban te legyél a címzettje a mi imádságainknak.

Köszönjük, amikor így munkálsz, köszönjük amikor valamit megértetsz velünk. De azért könyörgünk, hogy ezért se legyünk gőgösek, ezt is neked tulajdonítsuk és a te neved dicsőítségéé most is.

Így könyörgünk Urunk, akár már a mostani estéért, amikor lefekszünk. Tudjuk ezeket végiggondolni, amivel figyelmeztettél bennünket. Könyörgünk már akár a holnapi napért is, a közeli hétvégéért. Urunk, azt is te áldd meg, tudjunk rád odafigyelni.

És könyörgünk azokért is, akik valamilyen nehézséget hordoznak most. Te vidámítsd meg őket, te legyél az, aki békességet adsz nekik, te legyél az, aki megörvendezteted őket, a lelki betegségeiket, a lelki összetöröttségüket meggyógyítod, bekötözöd.

Így könyörgünk, hogy munkáld meg mindannyiunk életében!

Ámen.

„Ezt mondom: URam, légy kegyelmes hozzám! Gyógyíts meg engem, mert vétkeztem ellened!” (Zsoltárok 41,5)

345. ének

1. Ím, nagy Isten, most előtted szívem kitárom,
Menedékem nincs sehol e földi határon;
Ha te nem jössz bánatomra biztató szóval,
Italom könny, a kenyerem keserű sóhaj.

2. Ha a világ nem tudná is számos bűnömet,
Teelőd elrejtennem semmit sem lehet;
Látja Lelked minden bűnöm, melynek átka sújt:
Vedd le rólam, ó, Úr Isten, vedd le ezt a súlyt!

3. Jézusomra föltekintek a kereszttel alatt,
Nincs szívemnek nyugodalma vétkeim miatt;
Ó, ne büntesd, Uram, azt, kit megtört a bánat:
Szálljon reám irgalmadból béke, bocsánat!

4. Szent Fiadért, ki engemet vérén megváltott,
Hallgass meg, ha bűnbánattal hozzád kiáltok!
Vigaszoddal térj kegyesen beteg szívemhez,
Hozzád térő gyermekeknek, Atyám, kegyelmezz!